

Posudek oponenta diplomové práce

Petra Filistein, Konsensuální kontrakty, Plzeň 2014

Vypracoval: JUDr. Petr Dostálík, Ph. D.

Cílem předkládané práce je srovnat moderní a římsko-právní úpravu konsensuálních kontraktů. A to z důvodu, že je současná právní úprava inspirována římským právem. Práce obsahuje obecné pojednání o kontraktech, pojmu a historickému vývoji obligace, které je následována podrobnějším rozбором smlouvy kupní, nájemní, o dílo a smlouvy příkazní. Autorka při popisu vychází z českých a slovenských překladů římských pramenů (Blažo, Skřejpek, Rebro), samotná obecná část obligací (str. 3 – 13 předkládané práce) má velmi přehledový charakter, a autorka užívá pouze učebnice, a nikoliv monografickou literaturu (postrádám díla J. Vážného, a P. Bonfanteho, které existuje v českém překladu). Ve zvláštní části obligací postrádám prvek historického vývoje, autorka nerozlišuje vrstvu klasického práva, pandektního práva a práva pandektního – vedle sebe tak stojí názory klasických právníků (Ulpian) vedle znalců pandektního práva (Arndts). Autorka se zmiňuje některé specifické problémy, jako je například právní úprava SC Macedonianum (str. 17), nebo problematika custodie u komodáta (str. 19), avšak i zde bych uvítal podrobnější přehled literatury. U mutua postrádám základní informaci, že věřitel musí být vlastníkem zapůjčovaných věcí pro platnost právního jednání. V případě odpovědnosti za kustu se diplomantka omezuje na jedinou větu a pomíjí justiniánský právní vývoj, který vedl k zeslabení ručení komodatáře. Jako otázku vhodnou pro obhajobu uvádím, zda bylo možno v římském právu sjednat ochranu movité nebo nemovité věci za úplatu? Pokud ano, o jaký smluvní typ by se jednalo? V pasáži věnované ruční zástavě postrádám informaci o ochraně zástavního věřitele před násilným odejmutím, otázku propadné a prodejné zástavy, a otázku převodu vlastnického práva ze zástavního věřitele na kupce zástavy. Velmi pěkně je naopak zpracována pasáž, věnována *stipulatio* a *emptio venditio*, kde se autorka podrobně, s využitím pramenů a s naznačením historického vývoje věnuje jednotlivým elementům – kupní ceně, vadám předmětu koupě, vedlejšími ujednáním apod. I u nájemní smlouvy (*locatio conductio*) si autorka pokládá správné otázky (např. zda koupě ruší nájem – str. 34).

Jednotlivé kapitoly mají dobrou strukturu, práce je jasná, přehledná, psaná bez pravopisných nebo formálních chyb a se zjevným zájmem autorky o problematiku. Za nejpřínosnější kapitolu pokládám samotný závěr práce, kdy si autorka vybírá z celé oblasti obligačního práva – zásadu periculum est emptoris, zásadu koupě ruší nájem a koupi naděje, kde srovnává jednotlivé právní úpravy (str. 45 – 52).

Za největší nedostatek práce považuji zařazení kapitoly o obecné části obligací, která svým přehledovým charakterem nepřináší nic nového, a zejména kapitoly o reálných, verbálních a literárních kontraktech (str. 14 – 23). Tady se autorka podle mého soudu odchýlila od zadání práce, které zní: Konsensuální kontrakty. V práci postrádám zahraniční literaturu.

Vzhledem k výše uvedeným výhradám doporučuji práci k obhajobě, současně ale navrhuji v případě úspěšného obhájení známu velmi dobře.

V Přerově, dne 16. 4. 2014

JUDr. Petr Dostálík, Ph. D.